

studier med de Ord, at »det var den Slags Ting, man for sin Sjælefreds Skyld helst ikke skulde befatte sig med,« — Ord, som den gode Johannes nu i Tide og Utide gjorde til sine.

Ude bag det store flade Land i Øst saaes en Lysning. Det var Maanen, der var i Færd med at kravle op over Synskresen. Men nu lukkedes Udsigten af Skovene ved Storeholt, og lidt efter kom selve Herregaarden tilsyne for Enden af Alleen, straalende af Lys fra Kælder til Kvist.

»Se se! Det nye Herskab er nok arriveret!« sagde han højt til sig selv.

Den store, hvide Hovedbygning havde i de sidste Maaneder været et øde Hus, der om Aftenen virkede lidt uhyggeligt med sine mange mørke Vinduer. Om Dagen derimod havde al Slags Haandværkerlarm lydt ud derfra. Gaardens nye Ejer, Grosserer Søholm, havde sat stor Kraft ind paa at bringe den forsømte Bedrift paa Fode. Ladebygningen havde faaet nyt Tag, Staldene en fuldtallig Besætning. Og der var bleven talt meget om en vældig Motorplov, som daglig samlede nysgerrige Tilskuere.

»Nu skal jeg fortælle dig en Nyhed,« udbrød Doktoren, da han var kommen hjem og stod i Dagligstuen, hvor hans Kone sad ved sin Symaskine. »Kaffekongen er ankommen til Storeholt med hele sit Hof. Der var Lys i alle Vinduerne.«